

dat we sinds 1933 al uitgaven over Krabbendijke, Oostdijk, Rilland-Bath, Waarde en Gavage. We vonden dit vanzelf zeer akelig, daar het voor ons altijd een goed blad was geweest en aardig wat opbracht. Ook de adverteerders, al was er dan niet veel, vonden het jammer, ook met de gedachte :wanneer zal het weer komen. Maar het werd ons door de overheid verboden en we kregen er geen papier meer voor.

Zo zijn we dan het jaar 1941 doorgeworsteld kunnen we wel zeggen en gaan we de barre winter van 1941/'42 tegemoet. Op Oudejaarsdag was het nog niet veel met de winter en op die dag was er voor ons bij alle narigheden en oorlogsgeweld toch blijdschap, daar Kees met Ali en Pie met Jan op die dag ondertrouw hebben gedaan. Zij gingen dus beide op één dag in het huwelijk. Een zeer zeldzaam feit, wat niet dikwijls voorkomt. Kees had een betrekking gekregen in Gorinchem als Boekhouder bij de Uitgeverij Noordduyn, en hij kon daar een huis krijgen en ook Pie had een huis aan de Stationsweg gekregen. De trouwdag werd bepaald op 22 januari 1942. Maar begin januari viel de vorst met ongekende kracht in, zo we het in geen jaren hadden meegemaakt. De nacht vooraf gaande aan hun huwelijk vroor het 22 garden onder nul, En alles was stijf bevroren. 's Ochtends was bij ons de waterleiding stuk en we moesten we die nog gauw zoeken in orde te krijgen. We hadden nog wat kolen opgescharreld om het althans flink warm te kunnen stoken voor die dag. Gelukkig dat het bij ons geen koud huis is en we het gauw warm stoken konden. Op het Gemeentehuis zijn ze getrouwd door Secretaris de Heer J. Vader jr, de latere Burgemeester, daar onze Burgemeester door de Duitsers in gijzeling was gezet in St. Michielsgestel.

Ze zijn in de kerk getrouwd door Ds. van de Berg, maar de verwarming in de kerk was ook al kapot gevoren, zodat we stijf in onze jassen moesten zitten en zij zowat stonden te rillen. Hij heeft ze getrouwd uit Psalm lll : 10. Met allerhande opgescharrelde rijtuigjes en brikjes zijn we van het Gemeentehuis naar de kerk gereden en weer terug. Auto's reden er hast niet meer daar er geen benzine meer te krijgen was en alle pompen leeg waren. En die er nog was, was bestemd voor de Weermacht. Wat een bange tijd was het toen? We hebben toch in ieder geval nog een fotoreportage van hen in ons familiealbum. Dat kon nog wel. We hebben nog een zeer gezellige dag gehad, ondanks de verschrikkelijk toestanden vanwege de oorlog.

Gelukkigviel de andere week de dooi in, maar de oorlog woëdde hevig en de duikbootoorlog vooral, zodat we van buitenaf niks meer kregen en we geheel op ons zelf waren aangewezen. En de voorraden on ons land gingen hard achteruit. Geen wonder dat bezorgdheid allerwege heerste. Maar Goddank we zijn ook die barre winter weer doorgekomen. Op reis gaan of uit gaan was er toen niet bij, daar het reizen zeer gevaarlijk was, want op de treinen stond zelfs afweergeschut voor vliegtuigen, daar deze het ook inzonderheid daarop voorzien hadden om de Duitse soldaten die er inzaten te treffen. Maar voor ons was het vanzelf intussen ook zeer gevaarlijk.

Op 14 april van dat jaar hebben we een leerling voor onze drukkerij aangenomen, n.l. Liza van Velzen van Broer Johannes. Hij had geen zin in landwerk en wij garandeerden dat we hem best konden gebruiken. We hadden volop werk. Hij is dan ook 14 jaar achtereen bij ons geweest, uitgezonderd zijn militaire diensttijd.

Hier moeten we nu even een zeer droevig feit inlassen. Gelukkig wel niet uit onze eigen familie, maar toch voor ons zeer bekende mensen.

In de nacht n.l. van 31 juli op 1 aug. om circa half 3 werd een grote Engelse bommen werper aangeschoten boven Yerseke en deze ging brandend door midden in het dorp Wemeldinge, waar hij neerstortte op het woonhuis van de familie Cijssouw. Deze mensen nu kenden wij heel goed. Mevrouw Cijssouw, met 2 jongens en 2 meisje van haar, met nog 2 kleinkinderen dus 7 mensen in totaal vonden hierbij de dood. Haar dochter was jaren hier onderwijzeres aan de school